תנא דידן סבר כיון דאיזדריק עלה דם לאלתר שריא בחמרא והא לית לה ניוול ור"ע סבר אפי' אישתחיטת בהמה אינו יכול להפר משום הפסד קדשים מתקיף לה רבי זירא ואמאי לזרוק דמן שלא לשמן ויתיר בשר באכילה מי לא [א]תניא [א]כבשי עצרת ששחטן שלא לשמן או ששחטן לפני זמנן או לאחר זמנן הדם יזרק והבשר יאכל ואם היתה שבת לא יזרק ואם זרק הורצה להקטיר אימורין לערב אמרי אי דשחט עולה או שלמים ה"נ אלא הכא במאי עסקינן כגון ששחט חטאת ברישא כדתנן [ב]אם גילח על אחת משלשתן יצא: בר"א בתגלחת טהרה אבל בתגלחת טומאה יפר [ג](מפני שיכול לומר אי אפשי באשה מנוולת) ור"מ אומר אפי' בתגלחת טהרה יפר מפני שיכול לומר אי אפשי באשה מגלחת: ות"ק אמר לך אפשר [ב]בפאה נכרית [ד]ור"מ סבר בפאה נכרית איידי דזוהמא לא ניחא ליה: **מתני'** [ה][ג]האיש מדיר את בנו בנזיר [ו]ואין האשה מדרת את בנה בנזיר כיצד [ד]גילח או שגילחוהו קרוביו מיחה או שמיחו קרוביו [ה]היתה לו בהמה מופרשת החטאת תמות והעולה תקרב עולה (א) ושלמים יקרבו שלמים ונאכלין ליום אחד ואינן טעונין לחם היו לו מעות סתומין יפלו לנדבה מעות מפורשים דמי חטאת ילכו לים המלח [ו]לא נהנין ולא מועלין [ז]דמי עולה יביאו עולה ומועלין בהן דמי שלמים יביאו שלמים ונאכלין ליום אחד ואינן טעונין לחם: **גמ'** איש אין אבל אשה לא מאי טעמא ר' יוחנן אמר [ז][ח]הלכה היא בנזיר [ח]ורבי יוסי ברבי חנינא

אמר

(ב) **ולפנא דידן.** כיון דאיזדריק עלה אחד מן הדמים לאלתר אשתריא בחמרא ולית לה ניוול וכיון דלית לה ניוול אינו יכול לומר אי אפשי באשה מנוולת: **אינו יכול להפר משום בזיון קדשים.** דהואיל ואין הבעלים מתכפרים בו אין הבשר נאכל: **מתקיף לה ר' זירא ואמאי.** הוי בזיון קדשים לזרוק דמן שלא לשמן ויתיר בשר באכילה בזריקת דם שלא לשמן: **מי לא תנן הדם יורק.** שלא לשמן: **ואם היתה שבת לא יורק.** לפי שאין הבשר נאכל בשבת שאין אכילת קדשים דוחה את השבת: **ואם זרק הורצה.** ובלבד שאימורין מקטיר לערב: **אי דשחט עולה ושלמים.** ברישא ה"נ דאפשר למיהוי להו תקנתא בזריקה אלא הכי קאמינא לך כגון דשחט חטאת ברישא דלאי מיפר לה בעל תו לא הוי ליה תקנתא דה"ל כחטאת שנתכפרו בעליה: ומנא תימרא דכל מאי דבעי שחיט ברישא כדתנן אם גילח על אחת משלשתן יצא: **בר"א.** (ג) כיון דנזרק עליה אחד מן הדמים אינו יכול להפר בתגלחת טהרה הואיל ושותה יין בו ביום וכדלקמן: **אבל בתגלחת טומאה.** אע"פ שנזרק עליה אחד מן הדמים יפר. ר"מ אומר אפי' בתגלחת טהרה כו': **ות"ק אמר לך.** משום תגלחת לא אפשר להפר דלא הויא עליה מנוולת משום תגלחת דאפשר לה בפאה נכרית ומיחזיא כאינה מגלחת: **ור' מאיר סבר בפאה נכרית איידי דזוהמא.** דאית לה לא ניחא ליה ולכך יכול להפר לה לפי שיכול לומר אי אפשי באשה מגולחת: **מתני' גילח.** בתוך ימי נזירותו או שגילחוהו קרוביו בתוך ימי נזירותו או שמיחה הבן תוך ימי נזירותו ואפילו ביום אחרון: (ד) **או שמיחוהו קרוביו.** הרי זה בטלה נזירותו ודמי חטאת ילכו לים המלח: **לא נהנין ולא מועלין.** כדאמר מר(ח) חטאות המתות ודמי חטאת ההולכין לים המלח בכולן לא נהנין ולא מועלין לא נהנין מדרבנן ולא מועלין משום דלאו בני הקרבה נינהו: **גמ' הלכה היא בנזיר.** שהאיש מזיר ולא האשה:

וריס

משום הפסד קדשים. שאם יפר לה קודם זריקה ושוב' אינה צריכה לקרבנות הללו ואסור לזרוק דם ופריך אמאי איכא הפסד יפר לה ולזרוק דמו שלא לשמו ויותר הבשר באכילה ט)מן הזבחים שנזבחו שלא לשמן דכיון[2] דהיפר לה ואינה עוד נזירה שוב אין עומדין לשמן ואפילו יזרוק דמן סתם כשרין דסתמא [שלא] לשמן קיימי וה"ק יזרק דמו דסתמא שלא לשמן קיימי אלא לשם שלמי נדבה כיון דאינה עוד נזירה: **כבשי** עצרת ששחטן. שלא לשם עצרת או ששחטן לפני עצרת בערב עצרת או לאחר עצרת: הדם יזרק. ביו"ט עצמו וקאי ארישא[3] שלא לשמן (או) לשם[4] שלמי נדבה וע"י כן הותר הבשר באכילה א] דאי לית ליה נדרים ונדבות קרבין ביו"ט א"כ לא יקטיר אימורים עד הערב ולא יאכל הבשר עד הערב [דכל כמה] דלא מיקטרי אימורין בשר לא מישתרי באכילה ומ"מ כי נמי אין נדרים ונדבות קרבין ביו"ט מותר לזרוק הדם: ואם היתה שבת לא יזרוק. דהוי כמו תיקונו מדרבנן ואסור אלמא [מותר] לזרוק הדם שלא לשמן וא"ת אמאי לא מייתי מתני' (לעיל דף כד.) עולה תקרב עולה ושלמים יקרבו לשלמים וי"ל דלא דמי דהתם בשעת[5] שחיטה היפר לה ובין בזריקה ובין בשחיטה עומד שלא לשמן אבל הכא דבשעת שחיטה היה עומד לשמן ועתה בשעת זריקה עומד שלא לשמן לא מיתכשר שלא לשמן ב] וא"ל דלהך כבשי עצרת נמי לא דמי דהתם לא נשחטו לשמן אבל הכא כיון[6] דנשחטו לשמן [שמא] כיון דנשחטו לשמן דלא מכשרי שלא לשמן דכפ' התכלת (מנחות דף מז:) מיבעיא להש"ס הא[7] כבשים ששחטן לשמן ואבד הלחם מהו שנזרוק דמן של כבשים שלא לשמן כו' וא"כ הא דקאמר יזרוק מיירי שנשחטו[8] שלא לשמן וי"ל דלא דמי דהתם כבשים ג] מעיקרא בשחיטת זבח ועיקר הזבח בלחם מתכשר הילכך כי אבד לחם נמצא הזבח מיפסיל והוי כמו אבד[9] אבל הכא כיון דסתמא כשר כמו לשמן כדאמר בריש זבחים (דף ב:) השתא נמי דשחטן לשמן ומשום[10] תקנה נעשה כאילו נעשה[11] סתמא לענין להתיר לזרוק דמן: [אי דשחט עולה או שלמים הכי נמי לר"ע ליכא הפסד]: אלא [הכ"ע] דשחט חטאת [ברישא]. דאין לו תקנה לזרוק שלא לשמן דחטאת מיפסל שלא לשמן לשום שלמי נדבה דחטאת אינו בא נדבה: **דתנן** אם גילח על אחת מהם יצא. כלומר ולכך אמר ת"ק דכי נזרק אחד מן הדמים אפילו חטאת דאיירי ביה ר"ע דאינו מיפר דמותר מיד לשתות יין שהרי מגלח על אחת מהן או חטאת או עולה או שלמים וליכא ניוול ולכך הוצרך לאיתויי לאיה לכך [דלא תימא] דוקא ד] גלח על השלמים הוא דתנן במתניתין נזרק אחד מן הדמים דדוקא ה] מן השלמים יצא דכתיב וגלח הנזיר פתח אהל מועד וקאמר י)דבעל[12] יצא על אחד משלשתן וכפרק איזהו מקומן (זבחים דף נה.) מפרש לה דמקיים חטאת עולה ושלמים[13]: ה"ג **איידי** דזוהמא. בהסי[14] זוהמא ואינו מגופה מגני לבעל ולא ניחא ליה: מתני' **האיש** מדיר בנו בנזיר. שיאמר יהא בני נזיר ויתחילו מנין הימים מיד אפי' אין הבן יודע שאביו הדירו בנזיר בנו בנזיר שילוה לבנו שיאמר הריני נזיר: **ואין האשה** מדרת בנה בנזיר. כדמפרש בגמרא: כילד ל"ג: גילח או שגלחוהו. דאין לך מחאה גדולה מזאת ולא מיבעיא גילח או שגלחוהו אלא אפי' מיחה או שמיחו[15] בדברים שאין רצונו שיעשה נזיר מתבטל הנזירות ובגמרא מפרש הטעמים ודוקא כשמיחו מיד כששמעו [אבל] אם לא מיחו[16] ושוב לימים מיחו אין בכך כלום אחרי שהתחיל הנזירות ובתוספתא (פ"ג) קתני בהדי הני או שהביא ב' שערות והא דלא תני במתני' משום דשתי שערות מבטלות הנזירות אף אחר שהתחיל כבר למנות כמה ימים מנזיר[17] אבל הני דהכא דגילח ומיחה היינו בתחילת שמיעת הנזירות ואפי' אם נאמר תגלחת ומחאה מבטלין [לאחר] שמיעה אפי' [הכין] ניחא דלא תנא דלא כפלוגתא לא קמיירי דבגמ' פליגי בה רבי ור' יוסי בר' יהודה א"נ דלא קתני אלא מידי דביד אדם לבטל הנזירות: **היתה** לו בהמה מופרשת. כדלעיל: **גמ'. אשה לא.** דקתני אין האשה מדרת בנה בנזיר: (עיין לדף כט) **כדי** לחנכו. ומדרבנן: **בנו** אין בתו לא. דכך הלכה היא[18] בנו דשייך במצות לכשיגדל מוטל על האב לחנכו אבל בתו לא תימה הא דאמר בעלמא (יבמות דף קיד.) קטן אוכל נבילות אין ב"ד מצווין עליו להפרישו והאמר[19] [ריב"ח] אף לחנכו לעשות מצוה מוטל על האב וי"ל דחינוך לא שייך אלא להזהירו לעשות ולקיים מצוה אבל להזהיר מלעבור אין זה חינוך והיינו דפרק בתרא דיומא (דף פב.) היינו קיום מצוה ועניתם עוד אומר ר"י דחינוך לא שייך אלא באב אבל באינש אחרינא לא שייך והכא אמרינן בתו לא והתם אמרינן אחד תינוק ואחד תינוקת מחנכין אותם להתענות ביוה"כ וצריך לחלק כדבר: **בנדרים.** לא אשכחן[20] דאינו מדיר בנו בנדרים כגון להביא קרבן או שקבל[21] עליו לקיים מצות סוכה ולולב: **קסבר** כל חינוך דלא חשיב. כגון חינוך דנזירות בזיוני הוא דמגלח שערו ולא ניחא ו] [ליה לבניה] הילכך יכול למחות ויש גורסין דלא תשיבא[22] וה"פ כל חינוך הוא להתבינו וזה בזיונא הוא לו ז] מש"ה מגלח:

ועביד הקפה. כלומר ושרי לעשות הקפה דהלכה הוא: **הקפת** כל הראש מדרבנן. דמן התורה מותר: **והא** מייתי חולין בעזרה. כשמלאו ימי נזירות טהרתו דמייתי חטאת דלאיתו בא בנדבה דמעולה ושלמים לא קשיא דבאים בנדבה:

קסבר

עין משפט נר מצוה

כט א מיי' פט"ו מהל' פסולי מוקדשין הל"ט:

ל ב נ"ל היתר מכאן לשערות שהנשים נשואות עושות בראשיהם. (יהושע טעו). [ג תשו' באר שבע סי' יח דחה ר"ה זו בשתי ידים והאריך בראיות לאיסור]:

לא ג מיי' פ"ב מהל' נזירות הל"ג [וי"ד]:

לב ד ה מיי' שם הל' טו ופ"ט שם הל"ב:

לג ו מיי' פ"ג מהל' מעילה הל' ד ופ"ד שם הל"ג:

לד ז מיי' פ"ט מהל' נזירות הל"ב:

לה ח מיי' שם פ"ג הל"ג:

הגהות התוספות

1 נ"ל שוב. 2. נ"ל ולאו דוקא לשמן דכיון כו'. 3. נ"ל דקאי ניי' ארישא. 4. נ"ל אלא לשם. 5 נ"ל קודם שעת. 6. תיבת כיון נמחק. 7. תיבת הא נמחק. 8 נלע"ל היינו טעמא משום דמיירי שנשחטו. 9. נ"ל אבד כשר. 10. נ"ל משום. 11. נ"ל נשחט. 12. נ"ל לאפוקי זמר דבגילח על אחד משלשתן יצא. 13. נ"ל דמקיים מצות ועולה לשלמים. 14. נ"ל דיש בהם. 15. נ"ל או שמיחו קרוביו. 16. נ"ל לא מיחו מיד. 17. נ"ל מנזירות. 18. כאן הס"ד ומה"ד קסבר בנו דשייך כו' כל"ל. 19. תיבת והאמר נמחק ונ"ל והכא אמר. 20. תיבת אשכחן נמחק. 21. נ"ל שיקבל. 22. נ"ל דלא חשיבא.

פי' הרא"ש

מאי ולזרוק דם שלא לשמן יתיר בשר באכילה. דתנן כל הזבחים שנזבחו שלא לשמן כשרים אלא שלא עלו לשם חובה ולאו דוקא שלא לשמן דה"ה אפי' בסתמא (מידי דאין) דאין סתמן עומדים לשמן אחר שהפר לה בעלה: כבשי עצרת ששחטן שלא לשמן. שלא לשם שלמי עצרת: או ששחטן לפני זמנן או לאחר זמנן. לפני עצרת או לאחר עצרת אפי' שחטן לשמן הדם יזרק והבשר יאכל. אפי' בו ביום למ"ד נדרים ונדבות קרבים ביו"ט מקטיר האימורי' ביום ואח"כ אוכל בשר. ולמאן דלית ליה נדרים ונדבות קרבים ביו"ט מקטיר האימורים בלילה ואח"כ יאכל (האמורים) הבשר ומ"ה הדם צריך לזורקו ביום שלא יפסול בשקיעת החמה: ואם היתה שבת לא יזרק ואע"ג דזריקת הדם אינה אסורה אלא מדרבנן כדאיתא פ' אלו דברים ואפ"ה גזרו חכמים משום דתקוני מזבח הוא שמתקן האימורים להקטרה והבשר לאכילה כמו לאין מגביהין תרומות ומעשרות [בשבת ויו"ט]. ואם זרק הורצה להקטיר אימורים לערב דהיום אינו יכול להקטיר. אלמא דזורקין דם כבשי עצרת בשביל דבר שלא היו עומדים לכן קודם שחיטה: הכא במאי עסקינן כגון דשחט חטאת שפסולה שלא לשמה. דתנן אם גילח על אחד משלשתן יצא אלמא איזה מהן שגלח בטל נזירותו. ומיירי שהביא חטאת תחלה וטפי הו"ל לאתויי הא דקתני היה מביא חטאת תחלה והשלמים אלמא דחטאת באה תחלה. אלא דניחא ליה לאתויי הך מתני' שדברי

חכמים מתפרשי ממנה דבזריקה א' מן הדמים הותרה כיון: ות"ק אמר לך. אפשר לה בפאה נכרית הלכך לא הוי תגלחת נוול: (מאיר) סבר רמווהם בעיני הבעל שתחן אשתו על ראשה שער אשה נכרית: האיש מדיר את בנו בנזיר אע"פ שהוא קטן דין נזיר עליו ומביא אביו קרבנותיו ואם נטמא מביא קרבן טומאה. והאי מדירו כגון שאו' תהא נזיר אי נמי שאומר לבנו יקבל עליו נזירות. ה"נ גלח או שגלחוהו קרוביו. ול"ג כיצד דכיון שגלח אין לך מחאה גדולה מזו. וכל היכא שמוחה או שמיחוהו קרוביו בטל הנזי' ובגמ' מפרש טעמא ומספקא לי אם שתה יין או שנטמא למחים אי מחאתו מחאה דמסתברא למימר כיון שעשה דבר שהנזיר אסור בהם אין לך מחאה גדולה מזו. ומי' מדנקט גלח משמע דוקא שעשה מעשה בגופו. ונראה דוקא כשמיחו מיד כששמעו. ובתוס' קתני או שהביא ב' שערות והא דלא נקט ליה במתני' משום דהבאת [ב' שערות] מבטלת אף לאחר ששמע ונתרצה אבל הנך לא מהני אח"כ שכבר נתרצה וקבל עליו נזי': היתה לו בהמה מופרשת וכו' כדפרי' לעיל. מאי טעמא דאיש מדיר את בנו בנזי' וגם מ"ט דאשה לא: הלכה היא בנזי' כך נאמר הלכה למשה מסיני:

מסורת הש"ס

א) ביצה כ: ע"ש מנחות מח., ב) לקמן מה. [זבחים נב. מנחות ה. ערכין כא. נדרים ל:], ג) ס"א ל"ג, ד) [ס"א גרסי' והכי וכן בערוך ערך פאה גרס] קן, ה) לעיל דף כד: [סוטה כג.], ו) סוטה כג: לקמן ל. מא:, ז) ס"א וה"ל אמר רי"ה, ח) [ערכין ה:], ט) צ"ל כדין, י) צ"ל דבגילח על אחד משלשתן יצא.

הגהות הב"ח

(א) במשנה והשלמים יקרבו שלמים: (ב) רש"י ד"ה תנא דידן סבר כיון דאיזדריק: (ג) ד"ה בר"א כצ"ל דכיון: (ד) ד"ה גילח הס"ד עם ד"ה או שמיחוהו קרוביו:

גליון הש"ס

מתני' ואין האשה מדרת. עיין ברד"ק ריש שמואל א' בפסוק ותדור נדר:

הגהות מהר"ב רנשבורג

א] תוס' ד"ה כבשי וכו' הבשר באכילה דאי. תיבת דאי נמחק ונ"ב ואי: ב] בא"ד לא מתכשר שלא לשמן וא"ל. תיבות וא"ל נמחקו ונ"ב וא"ת. א"מ: ג] בא"ד דהתם כבשים מעיקרא. תיבת מעיקרא נמחק, ונ"ב מיקבעי: ד] ד"ה דתנן וכו' דלא תימא דוקא גלח. נמחק תיבת גלח: ה] בא"ד נזרק אחד מן הדמים דדוקא מן השלמים. נמחק תיבת מן ונ"ב גילח על. א"מ: ו] ד"ה קסבר וכו' ולא ניחא ליה לבניה. תיבות ליה לבניה נמחקו ונ"ב להו לבזויין הלכך יכולים וכו' כל"ל. א"מ: ז] בא"ד כל חינוך הוא להתבינו וזה בזיונא הוא לו. נ"ב כאן הס"ד ואח"כ מה"ד משום הכי מגלח ועביד הקפה. א"מ:

מוסף רש"י

כבשי עצרת. הבאים עם שתי הלחם, דכתיב בפרשת שור או כשב (ויקרא כג) כבשים ועשיתם שעיר עזים אחד לחטאת ושני כבשים וגו' (ביצה כ:). ששחטן שלא לשמן. שצריך לשחטן לשם שלמי צבור ושחטן לשם עולה (שם). לפני זמנן. קודם עצרת, והם הופרשו לשם כבשי עצרת (שם). לאחר זמנן. לאחר עצרת (מנחות מח.). הדם יזרק. שלא לשמן (שם). והבשר יאכל. דקיימא לן כל הזבחים שנזבחו שלא לשמן כשרים ליקרב ונאכלין אלא שלא עלו לבעלים לשם חובה (ביצה כ:). ואם היתה שבת. אשלא לשמן קאי ועצרת ושבת היא, לא יזרוק. דכיון דאיתי מקרבן צבור תו לא דחי שבת (מנחות מח.) שהרי אסור לבשל ולצלות היום ולא יאכל מן הבשר (ביצה כ:). ואם זרק. ולא נמלך, הורצה להקטיר אימורין לערב. כלומר יקטיר אימורין לערב ולא יקטירם היום (שם כא.). אם גילח על אחת משלשתן יצא. חטאת או עולה או שלמים, דב' קרבנות מתוכין בו ואמרינן בספרי דכי רב ואחר ישתה הנזיר יין, אחר מעשה יחידי (ערכין כא. ובעי"ז נדרים ד: זבחים נה. ע"ש). האיש מדיר את בנו. קטן, בנזיר. ומלה הנזירות עליו אפילו לכשיגדל (סוטה כג.). גלח. אותו קטן שהזירו אביו בתוך ימי נזירותו (לעיל כד:). מיחה. אף על פי שלא נתגלח בטלה נזירות (שם). יפלו לנדבה. ויביאו מהן עולות לקיץ המזבח דאין מוספין לדמי חטאת שבכן, כדלקמן שהלכה היא בנזיר כך (שם). ואינן טעונין לחם. שאין כאן נזיר ואין אמי יכול לקרות בו על כפי הנזיר (שם). הלכה היא בנזיר. הלכה למשה מסיני הוא בהלכות נזיר (סוטה כג.).